

1. Người đàn bà mặc toàn đen níu tay tôi lại hỏi, con mắt giấu kín sau cặp kính đen và bằng một giọng nói yếu như đã hết hơi, thẳm, rất thẳm- còn “anh nhà văn”, anh sẽ nói gì với tôi. Tôi đột ngột chết trân, đặt tay lên đầu vai gầy guộc của chị, xoa nhẹ nhẹ mà không nói lời nào. Rồi quay đi.

Lúc này, giữa gian phòng kín mít đầy người, nồng nặc mùi nhang đèn và rì rì thứ âm thanh được dồn nín cho tới mức lặng thính, tôi ngồi thu lu trong một góc, ngó nhìn những đường bay kỳ dị của những lợn khói lung bùng trong cái không gian quán sệt, lợn cợn buồn, thương và tiếc. Người bạn tôi, anh nằm ở đó, lẻ loi giữa những vòng hoa tươi, lần chót giữa bạn bè và người đàn bà đã cùng anh chung sống từ nhiều năm nay. Khách khứa ra vô, nháy mắt chào hỏi nhau, thẳm thì một chút về người bạn chung rồi lại thẳm thì về ba cái chuyện xăng dầu, giặc giã, và... và... Tôi bỗng dưng thấy làm biếng nói. Có điều gì để nói nữa không khi những gì cần nói đã có đủ hết trong bản Concerto en sol mineur soạn cho vĩ cầm của Max Bruch mà anh đã lặn lội tìm mua cho được để tặng tôi. Tôi đã nghe lại đêm qua, một mình, khi hay tin anh đã không còn đủ sức để nán lại với cuộc chơi. Trong đêm, tiếng mã vĩ đã cứa vào lòng tôi lời hư vô rít luồn qua những mờ mả và tiếng trống chập chả đã giáng xả vào đầu tôi tiếng dội thùng thành đến mênh mông của lòng huyết.

Tôi đã lặng thính mình tôi cho tới khi ra về.

Ở bên ngoài cũng vẫn y bầu trời thấp chùng như khi tôi lái xe vòng ngang núi tới đây. Vẫn sền sệt mây. Vẫn ung úng nước. Và lá cây thì ớn lạnh vàng hoe. Đã cuối thu rồi, đường vắng, lòng bỗng nhớ Thâm Tâm.

Cuối thu mưa nát lòng dầu bể
Ngày muộn chuông đau chuyện đá vàng.

Người đàn ông đẹp, rất mã thượng, đời sống vật chất dễ chịu. Gốc dân du học rồi về nước lúc cuộc chiến tới hồi cao độ anh tình nguyện vào quân dực nhảy dù, đi đây đi đó tham gia nhiều chiến dịch dân vận. Mất xứ bỏ chạy sang đây, hai mươi mấy năm nay vẫn cứ hoài một niềm ân hận về chuyện quê hương đất nước. Thông hiểu văn chương Pháp và Việt Nam, anh là một trong những độc giả đầu tiên của TQBT, thỉnh thoảng anh ghé thăm tôi, tặng tôi hộp cà-phê lạ biểu để dành uống khi viết văn, đôi khi rử xuống nhà khui chai rượu chát ngon vừa kỳ công mua được nói đái tôi về một câu văn đẹp, và vẫn thường xuyên nhờ tôi chuyển lời thăm hỏi dù không quen biết đến mấy anh-em-làm văn-nghệ-chịu-chơi. Nhiều lần cứ á náy về chuyện tiền nong in ấn, cứ bàn thân về số phận của những cây viết còn ở lại bên đó, lẫn lẫn trong câu chuyện hàn huyên là niềm thông cảm tuyệt diệu của một người ở ngoài làng văn về những thiệt thòi của một người cầm-bút-tay-trái-ở-một-nơi-không-phải-chỗ-của-mình. Đôi khi anh hỏi thăm về đời sống của một nhà thơ này. Lần nữa phê bình đoạn văn của một người kỳ cựu khác. Mà dù khen hay chê, bao giờ cũng với một cung cách thật trang trọng và chí tình.

Hơn sáu mươi năm phải sống đời chim thiên di, hai mươi năm cuối như người lãng tử nhớ nhà, anh chọn lựa yêu thích hết mọi thứ có chút gì hơi hướm của quê hương. Nhất là thứ quê hương tội nghiệp trong lòng những người viết lách còn cố giữ lấy cho mình niềm tin về một “chốn quê nhà”. Chắc tại vậy anh yêu thích TQBT. Và lúc nào cũng không quên làm cái chuyện quảng cáo không ai mượng. Và bao giờ cũng là người đầu tiên nhắc đến chuyện tiền giấy mực...

Cám ơn anh, người bạn ân cần đã làm tôi thức khuya dậy sớm, mần mò mấy cái phím chữ vô tình để tìm chữ hữu tình mà đèn đáp.

Cám ơn anh đã sống một đời nghĩa khí để bạn bè tôi không đến nỗi cô đơn. Sự cưu mang dù trong thầm lặng của những tấm lòng như anh đã và vẫn là những chỗ dựa thủy chung mà đời nào và ở đâu cũng làm cho cuộc sống bớt đi phần vô nghĩa.

Bản concerto kết thúc bằng một đoạn allegro. Quãng đường cuối thên thang, mở ra giục giã. Hãy lên đường anh nhé, thông dong. Xin chào anh, lần nữa.

1.bis Hôm chót trước giờ động quan, một chị bạn thân vẫn làm “đại lý không công” cho tập báo tự dựng đem đặt trên bàn lễ, cạnh bức hình anh, tập TQBT 16. Rồi quay qua nói với tôi cuốn đó của ảnh.

Cuốn đó của ảnh ! Đúng, chắc chắn là của ảnh. Cũng như đã là của chị từ ngày đầu đã làm cái chuyện chở sách thay tôi đem tặng người này người nọ với cái xác quyết gọn băng... mà phải là người “biết đọc” nhen anh. Rồi cũng chính chị thỉnh thoảng vẫn xách xe chạy nhắc người này người nọ về cái nợ-chẳng-ai-đòi,

các ca các cùm thâu góp... đời khá khá tui kho mắt anh xuống ăn cơm tui đưa luôn gỏi cho anh Th. tội nghiệp ảnh tốn kém quá mà. Cái giọng Bình Dương ngọt thanh như trái măng cụt mới hái ngoài vườn.

Phải cái đám người thàm lạng đó đã sáng tác giùm ta mấy câu thơ óng ả. Và phải họ đã nghĩ ngợi giùm ta mới ý tưởng thàm trầm.

2. Thư tháng 10 gửi bạn xa.

Hôm qua, giờ ăn trưa ra ngồi nhai miếng pizza cứng cứng giữa cái parking mênh mông của sở làm vừa đọc TQBT 16. Trời còn sũng ướt nước dư thừa của trận bão France bên xứ bạn. Miếng pizza ngoan cố mà mới chữ nghĩa đậm đà làm bữa ăn vội vã vẫn thấy ngon.

Cám ơn Trần Bang Thạch quá bạn ơi. Vẫn cái giọng điệu khề khà bạn làm tôi bỗng dưng sống lại cái tâm trạng hai mươi mấy năm trước khi mới qua làm nghề giao pizza... Có lần giữa đêm đông lạnh tuyết đem bánh cho đám sinh viên học khuya ở một campus giữa lưng chừng núi... Tay cầm hộp bánh, lòng vòng qua mấy khu học xá còn sáng đèn, rồi loanh quanh mấy cái hành lang thăm thẳm, nhìn ngó vô thư viện thấy sách vở chất ngất, thấy đám sinh viên trẻ măng đang chúí mũi vào bài vở... bỗng dưng tôi thêm được "đi học" quá bạn ơi.. rồi cũng tự hện... sẽ có ngày trở lại ngôi trường đại học này không phải để giao pizza mà là để làm sinh viên, để được vọc phá mới sách vở dày cộm ... Vậy đó, hện vậy đó mà cứ lỡ hện hoài, ngày này ngày khác, lần nữa... nợ người nợ đời trả hoài không hết... nên cái nợ mình thôi cũng đành giựt luôn. Đọc bạn mà quá đổi bồi hồi. Vẫn là ba cái chuyện cũ mèm, lụn vụn mà bạn dắt người ta đi loanh quanh trong cái vòng hiện sinh rất bình thường của người ta một cách thích thú. Đâu có cần huyền hoàng dao to búa lớn gì đâu, đâu có cần "đâm nổ mặt trời" hay "hiếp dâm mặt trăng" gì đâu... mấy cái chuyện lật vặt quanh đây mà chịu "nhìn mà thấy" như bạn và viết như bạn đã là văn chương chi mỹ rồi đó. Văn của bạn "khều" người ta như mấy ngón tay (không có để móng nhọn) khều nhẹ nhẹ vào hồn nghe êm ái, bao dung như được dựa đầu vào bụng mấy "ông bang" ở bên nhà hồi đó. Ráng lên ông bang Thạch.

Còn Mưa của Trần Hoài Thư nữa. Mưa của bạn làm ướt lòng tôi quá. Ai mà không từng dầm mưa Thủ Đức bạn hả. Ở những cơn mưa ở Bãi Bắn, mưa cổng số 9, mưa đồi 30, mưa đồi Mẹ Bồng Con, mưa xương-xăm-bụi-rậm, mưa mút-mùa-lệ-thủy, mưa mờ-côi ở vườn Tao Ngộ ngó mấy cái áo dài trắng bằng vải te-tô-rong mắc mưa theo kiểu "phập phồng" của bạn mà lòng cứ muốn thực tập bài địa hình địa vật Cục mà vui mà hãnh diện, lâu lâu nhắc lại mà thấy thương ơi là thương cái quãng đời đi học làm lính giết người mà lòng thì vô tư lự cứ muốn thương hết thầy chúng sanh (chúng sanh nữ càng tốt bạn hả) Cái thuở tuổi trẻ sao mà yêu đời đến vậy (yêu đời đến nỗi có lúc phải giả bộ bị cúp phép để khỏi

ra vườn tao ngộ khi trời xui đất khiến mấy em gái hậu phương hè nhau xách giỏ lên thăm cùng lúc)...Hồi đó kể ra anh-tiền-tuyển mình cũng “ngây thơ vô số tội” bạn hả... Mưa của bạn làm tôi tối tăm mày mặt, kỷ niệm quân trường ở đâu mà ùa về vô số kể. Cám ơn bạn, cám ơn ...hết thấy cái đám đã dám “chọn cho mình một niềm vui” khi cái đời đã không còn vui nữa...

3.Lật bật đã cuối tháng 11. Vậy rồi qua tiếp nữa, từng năm. Cũng y nguyên cái nỗi thẫn thờ về một chuyện gì đó, không trọn. Có một cái gì đó, không đành... Hay tại cái tháng bản lẻ, nỗi háo hức của mùa hè chưa hết mà cái trĩ trĩ của mùa đông chưa bắt đầu, người ta cũng đâm ra phân vân, bất định. Dù sao đó là khoảng thời gian khó sống nhất của một năm.

4.Cuộc sống chừng như làm mặt lạ. Và ta chung một góc, buồn riêng.

Cao vị Khanh